

סטודנטיות, זונות, נשים נשואות - כולן מתלוננות על אונס * מניעים כלכליים, הסכמה ונקמה - טוענים האנסים * רק ערביות אינן נאנסות

התלוננות

נאנסה סטודנטית שהלכה ל"כיתה בצפון תל-אביב בחצות-לילה. היא משחזרת בתמונה את מקום האונס, שם היא נאנסה על-ידי רונן ששת.

פאר אמריקאית נאנסה סטודנטית אחת בתמונה שצולמה על-ידי בלשים, נר"ת. הצעירה עוזרת טרמפ. היא נאנסה על-ידי זרו קובו, מיליונר צעיר ויפה-תואר.

השופט. על פי כללי המישחק, הגבר תמיד מנסה כדי לבחון את הפשר האמרי. אם הוא בוחן בכנות ובתום-לב, נער מוד לימינו ונזכה אותו, אך די לקרוא את מה שאמר הנאנס כי להיחזק שלא היתה פה כל טעות. אומני הורשע באונס וניי דון לשנה מאסר בפועל. בית-הדין שפט ה" עליו הפחית את העונש לתקופה שבה ישב הנאנס בפועל.

עליה לחזור לירושלים מוקדם מאד למחרת. באותו לילה, אחרי שכל הלוקחות עזבו, נעל אומני את המועדון, נישק את רחל ואמר לה שהוא רוצה "לדפוק אותה". היא ניסתה להתחמק ואמרה כי אינה רר צה בו, אך הוא מיוזמי אותה, ולאט לאט השכיב אותה על הריצפה. רחל אמרה לו שהיא אינה רוצה וכי זה אונס, אך הוא המשיך. בידו האחת הסיר את מכנסיה, ובידו השנייה החזיק ברגליה ופתח אותן בכוח. אחרי המגע הביא אותה אומני לתחנת האוטובוס, והושיט לה חופן מלא כסף - כל פדיון הלילה. היא שלחה ידה לקחת את הכסף, אך הוא התחרט ומשך ידו בחזרה. רחל פנתה למיטרה והחלוננה על אונס.

"האבר הפרטי שלה"

הגננת הקלאסית: "שכנתי איתה, אבל היא הסכימה." כל כובד מישקלו של ה"תיק היה תלוי בעדותה של רחל. בתור עדה נראתה לנו המתלוננת זהב שהור"כתב השופט בנימין כהן בפסק-הדין, וניי תח את אישיותה והתנהגותה: "אנחנו האמנו לכל מה שיצא מפיה... מפי העדה הזו לא היה צריך להוציא שום דבר בכוח. כל דבר, שיהיה בלתי-נעים ככל שיהיה בשבילה, יצא מפיה מייד כמובן מאליה. אנחנו מקווים שזה לא לגמרי גילוי של תמימות מצידנו, אם נאמר שהטיפוס הזה של אדם היה בשבילנו במידה מסוימת תגלית. היא בתורה של דור ה"חופש המיני, ללא כחל וסרק. היא העידה כי המגע המיני על ריצפת המועדון נכסה עליה בכוח, מאחר שהיא באופן מפורש אמרה וחזרה לנאשם, כי הוא הולך לאונס אותה אם ימשיך.

גם את הישטת היד לקבל את חבילת הכסף, הסיבירה, ואנו מקבלים, שאותה שעה רק מחשבה אחת העסיקה אותה, כיצד לגרום לו שיסבול משהו. שיימצא חסר. אז עדיין לא חשבה ללכת למישטרה. רצ"תה שלפחות יסבול מחסור-כיס. מעשה תגובה משונה, אבל אנחנו מאמינים לה שרצתה כי יסבול משהו על ההשפלה ש"השפילה אותה, כאשר שכב איתה נגד רצו"נה".

האם באמת התנגדה? כיצד אם כן לא נותרו על גופה סימני חבלה או קרעים בבגדיה? ומדוע לא צעקה? השיב השופט: "אשה מן הדור הישן היתה, מסתמא, נלחמת הרבה יותר, וקשה היה או אולי בלתי-אפשרי בכלל להוריד את מכנסיה בלי קרע או סימנים על גופה. מתלוננת בת הדור הישן היתה ללא ספק צועקת לעזרה..."

אבל המתלוננת הזו לא כלייך החש"י בה את הצד המיני של העניין. לא על חומתה המינית נלחמה. אלא על האופש המיני שלה כאשה. לתת למי שהיא רוצה מתי שהיא רוצה. ההשפלה היא שדחפה אותה לתלונן לבסוף. גם אצלה אבר"המין נחשב לאבר הפרטי שלה. היא לא הסכימה שהנאשם יעשה בהחלטה הפרטית כעולה על רוחו".

לשמע מפיה ממש על החוויה, לראות את הבעות פניה ולשמע את נימת-קולה, כשהיא מדברת על המיקרה. אבל איש לא יכול היה לעזור לי. הפרקליטים המייצגים את המדינה שומרים בקפדנות על סודיות. ולסיניגורים אין כמובן כל מגע עם המתלוננות המעידות נגד שולחיהם. בדרך כלשהי הישגתי מיספר טלפון של אשה שנאנסה באופן אכזרי לפני שנים רבות. ביקשתי לשוחח איתה על העניין, אך היא סירבה בנימוס רב, ואמרה כי אינה רוצה לדבר על כך. היא גם ביקשה שלא אוכיר אפילו, כי שוחחתי איתה. היו אלה פעילות המרכז לסייע לקר"בנות אונס שצורו לי לבסוף, הפגישו אר"

אנס השחקן (אומני, מאחור, מלסוף כלב) את המלצרית. שניהם היו בעלי דעות מתירניות, אך השופט האמין למתלוננת. גישה חברתית חדשה שהשפיעה גם על רוז בית-המישפט.

על ריצפת הפאב

ככפו אם יסגע בכבודה של נערה ערביה. אם הוא נאשם באונס, הקרוב היא בדרך-כלל תיירת או צעירה יהודיה. אחת המשמות הקשות ביותר לעיתונאי היא לפגוש נאנסת. שיטת המישפט שלנו מגינה היטב על הנשים הנפגעות. הן נחרקות במישטרה על-ידי נשים ולא על-ידי גברים, כפי שהיה נהוג בעבר. "החוק" רים היו נהגים לשאלו את המתלוננת אם היא נהנתה מהאונס, טרענות מפיי לות המרכז לסייע לקרבות אונס. התנועה הפמיניסטית עשתה רבות לשי"גוי האווירה וסדריה-מישפט בעירויות-מין. היום מעידה הנאנסת בדליים סגורות. באולם אין איש מלבד הנאשם, השופטים ועורכי-הדין. שמה של האשה נאסר לפירסום, ולפעמים אפילו בעלה או בניי מישפחה הקרובים אינם יודעים כי ה"אשה, שעליה קראו בעיתון, היא קרובתם.

חוויות של אלימות

משך שנות עבודתי בבית-המיש"פט קראתי עשרות עדויות של נאנסות, ולא פגשתי אישית אפילו אחת מהן. מפעם לפעם היו פרקליטים חביבים או אנשי מישטרה ידידותיים מצביעים במיסדרון על אשה ואומרים בלחש: "זאת היא המתלוננת". אבל אחרי עדותה היא נעלמה ושוב לא ראייתה. כאשר התחלתי לכתוב את הסידרה, ביי קשתי לפגוש נאנסת אחת לפחות. כדי